

Нашият рой билъ пренесенъ въ вашия хубавъ дворъ, настанили ни въ сегашната ни кжщичка, кждето живѣемъ и до днесъ.

Въ гората, по кухинитѣ на дърветата или въ пукнатинитѣ на скалитѣ и пещеритѣ и днесъ живѣятъ много други пчелни семейства. Тамъ тѣ живѣятъ на свобода, но право да си кажа, ние тукъ сме по-добре, защото и при лоши години вие хората се грижитѣ за насъ. Настане ли гладъ, който често ни спохожда, ние въ този кошерь сме сигурни; вие така добре се грижите за насъ, подхранвате ни съ захаренъ сиропъ или съ старъ медъ и никога не се страхуваме, че ще умремъ отъ гладна смъртъ. За насъ пчелитѣ много пжти наставатъ гладни години: или ще ваятъ непрекъснато дъждове и ще измиратъ сладкия нектаръ отъ растенията, или пѣкъ силни горещини ще пресушатъ всичко и ще ни отгеватъ капчицитѣ нектаръ.

Тежко и горко тогава, особено на нашитѣ близки въ гората, колко отъ тѣхъ, останали безъ медъ, измиратъ презъ дългата и студена зима! Но ние пчелицитѣ знаемъ за лошитѣ години, затова презъ лѣтото работимъ усилено: събираме медъ, правимъ восъчни пити, натрупваме цвѣтенъ прашецъ, излепваме съ воскъ и растителенъ клей (прополисъ) всички пукнатини на гнѣздото си и така приготвени безъ страхъ, дочакваме страшната за насъ зима. Зимно време прекарваме на топло въ хралупитѣ или въ кошеритѣ си и само въ нѣкои хубави и топли дни понадникваме около вратичкитѣ си за чистъ въздухъ и пакъ се скриваме навжтре. Въ кошера ние се топлимъ взаимно, а въ много студени дни, затопляме се като трептимъ силно съ крилцата си. Пчелитѣ не обичатъ студа. Затова, дочакаме ли пролѣтъта, като люди се понисаме изъ полето.

Слънцето е нашия най-добъръ приятель.

А цвѣтята?! — това сж нашата радостъ и щастие.

Пчелитѣ живѣятъ винаги задружно. Една отдѣлна пчелица не може да живѣе сама. Тя е беззащитна и слабичка предъ многобройнитѣ си неприятели